

Catherine Ryan Hyde

Când te-am găsit

Traducere din engleză de Mihaela Ionescu

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactare:
Odilia Roșianu

Design și ilustrație copertă:
Andrei Gamarț

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Vlad Condur

Corectură:
Irina Mușătoiu
Cristina Niță

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
HYDE, CATHERINE RYAN

Când te-am găsit / Catherine Ryan Hyde; trad. din engleză
de Mihaela Ionescu. – București: Editura Trei, 2019

ISBN 978-606-40-0557-1

I. Ionescu, Mihaela (trad.)
821.111

Titlul original: When I Found You
Autor: Catherine Ryan Hyde

Copyright © 2013 by Catherine Ryan Hyde

This edition is made possible under a license arrangement originating with
Amazon Publishing, www.apub.com, in collaboration with ANA Sofia Ltd.

Copyright © Editura Trei, 2019
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeu 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN 978-606-40-0557-1

Partea întâi

Nathan McCann

Ziua în care te-a găsit în pădure

2 octombrie 1960

Cu mai bine de două ore înainte să se crape de ziuă, Nathan McCann stătea în bucătăria sa întunecată. Aprinse lumina, sperând cumva că avea să găsească mașina de cafea gata pregătită, cu apa și boabele de cafea puse deja, așteptând doar să fie băgată în priză și să elibereze lichidul trecut prin filtru. În loc de asta, văzu suportul pentru filtre așezat gol în scurgătorul de vase, părând abandonat și lipsit de substanță.

Nici el nu era prea convins de ce spera de fiecare dată ca lucrurile să stea altfel. Trecuseră ani buni de când Flora nu se mai ocupa de cafea, dimineața devreme. Decenii de când nu se mai sculase cu noaptea-n cap, odată cu el, ca să-i pregătească ochiuri, suc de portocale și pâine prăjită.

Încetșor, ca să n-o trezească, scoase o cutie de fulgi de ovăz din dulap, apoi, așezat în dreptul curentului de aer rece al frigiderului, își turnă lapte degresat într-un castron din plastic galben.

Nu e nevoie să fii atât de silențios, își spuse el în gând. Flora era în dormitorul ei, în capătul îndepărtat al holului,

cu ușa închisă la cameră. Dar el *chiar era* silențios, dintotdeauna fusese așa, în astfel de situații, și era puțin probabil să-și mai schimbe obiceiurile acum.

Ședea la masa răcoroasă din plastic laminat ca să-și mănânce cerealele, când o auzi pe Sadie, cățelușa sa retriever cu blana ondulată, trează și gata de plecare, bucuroasă la vederea unei lumini aprinse în casă, înainte de răsăritul soarelui. Asculta sunetul ritmic făcut de pereții cu zăbrele ai cuștii de fiecare dată când Sadie sărea și lovea cu lăbuțele din față. Născută și crescută pentru dimineți exact ca aceea, cățeaua mirosea o partidă bună de vânătoare de rațe de la primele semne vizuale și auditive care indicau așa ceva.

Își dorise adesea s-o poată aduce cu el în casă pe Sadie, cea care îi dăruia, cu atâta bucurie, timpul și atenția ei. Dar Flora nici nu voia s-audă de așa ceva.

Nathan stătea în întunericul rece de toamnă, de la îngeamănarea zorilor, cu pușca pe umăr.

Insistase ca Sadie să-l asculte.

O strigă din nou, supărat din cauză că ea îl obligase să spargă liniștea dimineții, motivul însuși pentru care se afla acolo. În cei șase ani de când avea câinele, nu refuzase niciodată să vină la el când fusese chemată.

Amintindu-și de asta, îndreptă fasciculul lanternei spre ea. În fracțiunea de secundă ce trecu până când cățeaua miji ochii și își feri botul de lumină, el zări ceva, o privire care avea nevoie de o explicație suplimentară. În felul acela legat de instinct, prin care un om își cunoaște câinele și câinele își știe stăpânul, Sadie fu în stare să-i comunice ceva. Nu-l

sfida, ci îi cerea mai degrabă să ia în considerare pentru o clipă decizia ei.

— Trebuie să vii, părea să spună expresia ei. Trebuie!

Pentru prima dată în cei șase ani de când o avea, Nathan ascultă acum de Sadie. El fu cel care veni la chemarea ei.

Stătea sub un copac, săpând. Dar nu o făcea în felul acela frenetic în care sapă câinii, cu ambele labe din față scormonind în același ritm. În schimb, dădea cu blândețe frunzele la o parte, folosindu-se de bot și, din când în când, de una din labele din față.

Nu putea să vadă de ea, așa că o dădu din calea lui, trăgând-o de zgardă.

— Bine, fetițo. Am venit. Arată-mi ce-ai găsit.

Lumină maldărul de frunze uscate. Abia deslușindu-se din grămadă, se vedea ceea ce, oricât de incredibil ar fi putut să pară, era fără doar și poate un picioruș.

— Dumnezeu, spuse Nathan și puse lanterna deoparte.

Căută dintr-odată prin grămadă cu mâinile lui înmănușate, ridică copilul la piept și îi suflă frunzele de pe față. Era înfășurat într-un pulover — o mărime pentru adulți — și avea pe cap o căciuliță tricotată multicoloră, care i se potrivea la fix. Nu părea să aibă mai mult de o zi sau două.

Simți că ar fi putut să afle mai multe dacă ar fi ținut în același timp și copilul, și lanterna.

Își trase cu dinții o mănușă de pe mână și atinse pielea feței bebelușului cu degetele. O simți rece.

— Ce fel de om ar face una ca asta? spuse încet și se uită în sus pe cer, de parcă Dumnezeu ar fi fost de îndată prezent să răspundă la o astfel de întrebare.

Cerul se luminase vag. Zorile încă nu luaseră în stăpânire creasta dealului, dar se ghiceau undeva acolo, sub

linia orizontului, anunțând informal că aveau de gând să se instaleze și să rămână.

Așeză copilul cu grijă pe patul de frunze și se uită mai îndeaproape la el cu lanterna. Nou-născutul mișcă buzele, un gest de gură uscată, de parcă ar fi molfăit ceva sau măcar și-ar fi dorit s-o facă.

— Doamne, Dumnezeu! spuse Nathan din nou.

Până în clipa aceea nici nu-i trecuse prin cap că bebelușul ar mai fi putut fi în viață.

Își lăsă pușca în frunziș, pentru că avea nevoie de ambele brațe ca să proptească bine trupușorul copilului de al lui, ținându-i bine capul sprijinit de pieptul său. Și, împreună cu Sadie, se grăbiră spre mașina lui break.

În urma lor, zorii zilei se iviră de dincolo de lac. Rațele își luară zborul libere și fără să le deranjeze careva. Uitate.

La spital, două angajate de la camera de gardă intrară parcă într-o stare febrilă, făcând mișcări rapide și aproape spasmodice când văzură ce ținea Nathan în brațe. Așezară copilul pe o targă, ca pe o așchie în mijlocul unui ocean, și desfăcură puloverul în care era înfășurat. Nathan văzu că era băiat. Un băiețel care mai avea încă urmele cordonului ombilical, ca pe o emblemă a inocenței.

În timp ce asistentele alergau împingând din lateral targa, un doctor îi ajunse din urmă și smulse căciulița copilului de pe cap. Căzu pe podeaua acoperită cu linoleum, fără s-o mai bage cineva în seamă. Nathan o luă de pe jos și o puse bine într-unul dintre buzunarele cu fermoar ale jachetei sale de vânătoare. Era așa de mică, nici măcar nu putea să-i acopere palma lui Nathan.

Se așează cât de aproape simți că avea voie de ușa camerei de examinare.

Îl auzi pe doctor spunând:

— Bine că-l arunci în pădure într-o noapte de octombrie, dar îi pui totuși un pulover călduros și o căciuliță tricotată ca să-i țină de cald. Țasta, da, exemplu de nehotărâre.

*

Nathan se duse la capătul holului și-și luă o cafea de la o mașină automată. Era fierbinte, ce-i drept, dar cam asta era tot ce puteai spune despre băutura aceea.

Rămase câteva minute bune în fața aparatului, uitându-se fix prin vitrina sa metalică, de parcă ar fi privit la televizor sau printr-o fereastră. Sau într-o oglindă. Pentru că, într-adevăr, putea să vadă o reflexie vagă, ușor distorsionată a figurii sale acolo.

Nathan nu era genul de bărbat care să piardă prea mult timp uitându-se la el însuși în oglindă. Bărbieritul era una, dar să stea să se uite pur și simplu în ochii lui nu era ceva care să-i pice prea bine, la fel cum era reticent și când venea vorba să se uite în ochii altcuiva. Dar imaginea aceea era îndeajuns de neclară cât să nu-i provoace vreo neplăcere sau să-l facă să se simtă jenat.

Așa că rămase acolo preț de o clipă, sorbind din cafeaua aceea îngrozitoare, dându-și voie să se lase copleșit de propriile sentimente. Simțind, într-un mod pe care nu l-ar fi putut explica, că acolo se întrupa un fel de poveste, a cărei importanță nu putea fi încă pe deplin înțeleasă.

Ceva fusese pus în mișcare, își îngădui el să creadă, ceva ce nu ar fi putut și poate că nici nu ar fi trebuit vreodată întors din drum.

Când termină cafeaua, își clăti paharul la țâșnitoare și îl umplu din nou cu apă proaspătă.

Se întoarse la mașină să-i dea și lui Sadie să bea.

*

Douăzeci sau treizeci de minute mai târziu, doctorul ieși din camera de gardă.

— Domnule doctor, îl strigă Nathan și alergă spre el pe hol.

Doctorul avea o privire goală, ca și cum nu-și putea aduce aminte unde îl mai văzuse pe Nathan.

— Eu sunt cel care a găsit bebelușul în pădure.

— A, da, spuse doctorul. Așa e. Mai puteți aștepta câteva minute? Poliția o să vrea să stea de vorbă cu dumneavoastră. Dacă trebuie să plecați, vă rog să lăsați numărul de telefon la recepție. Sunt sigur că înțelegeți. O să aibă nevoie de toate detaliile pe care le pot obține. Ca să încerce să afle cine a făcut așa ceva.

— Cum e băiatul?

— În ce stare e? E într-o stare proastă. O să trăiască? Poate. Nu promit nimic, dar e un luptător. Câteodată la vârsta lor sunt mult mai puternici decât ne-am putea imagina.

— Vreau să-l înfiez pe copilul ăsta, spuse Nathan și se simți el însuși chiar un pic mai mult decât uimit auzindu-se rostind cuvintele.

Mai întâi de toate, nici el nu știa cu adevărat dacă așa stăteau lucrurile. Cel puțin, nu puse în cuvinte. Nu într-un fel identificabil. Era ca și cum, dintr-o suflare, i-ar fi spus și doctorului, și sie însuși. Și-apoi, era ceva neobișnuit pentru el să-și împărtășească gândurile cu ușurință, mai ales dacă nu avusese destul timp să le rumege pe îndelete, să se deprindă cu ele.

Părea să fie o dimineață de nesfârșite premiere.

— Dacă supraviețuiește, vreți să spuneți.

— Da, răspuse Nathan, alertat deja de gravitatea avertismentului. Dacă supraviețuiește.

— Regret, spuse doctorul, partea cu adopția nu ține de mine.

*

Le povesti tărășenia, cu cele mai sincere detalii, celor doi polițiști care veniseră să-i ia o declarație, atent să sublinieze că adevăratul erou al întâmplării se afla pe bancheta din spate a mașinii sale.

— Bebelușul ar fi mort dacă n-ați fi fost dumneavoastră, spuse cel mai vocal dintre polițiști.

Era un bărbat înalt, lat în umeri, genul care părea să se bizuie în viață mai mult pe forța mușchilor săi, decât pe agerimea minții. În mod normal, Nathan ar fi fost intimidat de un astfel de bărbat, care i-ar fi repugnat, fie el polițist sau nu. Așa că se simți cuprins de un set întreg de emoții ciudate și contradictorii atunci când polițistul îi vorbi ca unui erou.

— Și Sadie, spuse Nathan. Câinele meu. E un retriever cu blana ondulată. Un animal remarcabil.

— Corect. Uitați, știm că aveți alte treburi de făcut, dar am avea nevoie să ne arătați locul exact al faptei.

— Nicio problemă, spuse Nathan, oricum mă întorceam acum acolo ca să-mi recuperez pușca.

Porniră toți trei spre parcare a spitalului.

— Vreau să-l înfiez pe băiatul ăsta, spuse Nathan, nu atât ca să rostească ce avea pe suflet, ci cu speranța că va fi, cumva, ghidat în direcția bună; avea un sentiment nefamiliar de panică, de parcă ceva stătea să-i scape printre degete, dacă nu s-ar fi grăbit să-l țintuiască.

— N-am putea să vă spunem nimic despre asta, îi răspunse polițistul.

Nathan își reținu cu înțelepciune impulsul de a-i corecta exprimarea.

N-ar fi găsit niciodată locul acela, dacă nu ar fi fost câinele lui, asta era clar. Acum își dădu seama că era posibil să nu-l mai găsească a doua oară fără Sadie. Nici de dragul puștii lui, nici ca să vină în ajutorul oamenilor legii.

La început, lăsă câinele în mașină, temându-se ca nu cumva să deranjeze în vreun fel locul faptei. Sau că polițiștii ar fi putut crede că ea va face una ca asta.

Nu-i trecu prin cap că nu va reuși să meargă direct acolo, la locul unei descoperiri atât de importante.

Timp de vreo douăzeci de minute se învârti în cerc, observând că fiecare copac semăna extrem de tare cu ceilalți. Ar fi trebuit să fiu mai atent, își spuse. Poate că nici dacă am spune că se dojenea de unul singur n-ar fi fost de-ajuns ca să descrie cu exactitate situația. Se mândrea cu orientarea lui de vânător. Dar rutina îi fusese dată peste cap mai devreme, în acea dimineață, și totul se schimbase. În clipa când își dădu seama de importanța observării și memorării împrejurimilor, fusese deja prins într-o stare de șoc în care nu mai era în stare să facă așa ceva.

Iar acum era neobișnuit de jenat de lucrul acesta.

Și, pe lângă faptul de a fi umilit de privirile celor doi polițiști care-l urmăreau cum se învâрте năuc de colo-colo, își mai dădu seama și de faptul că promise de la bunicul lui acea pușcă — era de neînlocuit.

— Îmi pare rău, spuse el. Am fost atât de șocat de ce am găsit, încât am impresia că nu am mai luat în seamă ce era în jurul meu și pe unde mă aflam.

— Liniștești-vă și căutați mai departe, spuse polițistul mai corpolent, cel care era mai vorbăreț.

— Poate dacă i-aș da drumul lui Sadie din mașină? Poate că ea s-ar duce direct la locul acela.

— În regulă, aduceți-o, spuse polițistul, de parcă Nathan ar fi trebuit să facă chestia asta ceva mai devreme.

Sadie se îndreaptă glonț spre locul faptei.

Lui Nathan și celor doi polițiști le luă puțin până s-o ajungă din urmă. Și, în timpul acela, Nathan își făcu griji că ea ar fi putut deranja cumva zona. Că s-ar putea apuca din nou de săpat. Chiar dacă, își spuse el în gând, căteaua săpase deja acolo. Dar tot se pregăti pentru ce era mai rău, dorindu-și ca ea să se comporte cât mai bine în fața polițiștilor.

Sadie nici nu săpase, nici nu deranjase în vreun alt fel grămada de frunze. Stătea pur și simplu acolo, cu botul fremătând, de parcă pământul de sub etichete ei ar fi ascuns o rezervă nesfârșită de nou-născuți. De parcă un altul tocmai era pe cale să apară iar.

Nathan o ajunse din urmă și o prinse de zgardă.

— Bravo, fetițo! spuse el și apoi își ridică prețioasa pușcă.

Se uită de jur împrejur, memorând zona în care se afla. Căutând indicii care să diferențieze cumva copacul acela de alți copaci. Care să-i permită să găsească din nou locul. Ca și cum ai încuia ușa grajdului după ce calul a fost deja furat, îi șopti creierul lui. Era ceva ce obișnuia să spună bunicul lui.

Îi privi pe polițiști marcând zona cu bandă de protecție. Și se întrebă, cumva confuz, de ce făceau asta. Era doar o grămadă de frunze. Ce avea să le spună? Cum i-ar fi putut ajuta să găsească persoana care săvârșise un gest atât

de groaznic. După câte își putea da seama Nathan, nu avea de zis mare lucru.

— De unde credeți că a găsit ea o căciuliță de mărimea capului unui nou-născut? întrebă Nathan, probabil doar ca să se simtă cumva conectat din nou cu momentul acela. La urma urmelor, bebelușul avea doar câteva ore de când se născuse, îmi închipui că nimeni nu a avut prea mult timp pentru cumpărături.

— Cred că trebuie s-o fi tricotat chiar ea, spuse polițistul mai tăcut. Nu sunt sigur, dar are mai multă logică așa.

Urmă un alt moment de tăcere.

— Dacă o găsesc, nu-i mai dau custodia copilului, nu-i așa?

Polițistul masiv, cel guraliv, părea să-l ignore intenționat.

— Cred că a demonstrat destul de clar că nu și-l dorește, spuse polițistul taciturn.

— Dacă se răzgândește, vreau să zic.

— Ei bine, n-are decât să se răzgândească. Dar o să fie la închisoare. Pentru o bună bucată de vreme.

Nathan se simți mai încrezător când auzi una ca asta.

— Poate că ar fi bine să sunați la departamentul pentru servicii sociale, spuse polițistul mai vorbăreț, intuind corect unde bătea Nathan cu toate întrebările lui. Acum, domnule McCann, dacă nu vă deranjează, de aici ne ocupăm noi.

Nathan se întoarse la mașină, de data asta încet. Ținând-o încă pe Sadie de zgardă. Și simțindu-se aproape un erou.

*

— Vreau să-l înfiez pe băiatul ăla, îi spuse Nathan soției lui, Flora, pe când luau un brunch târziu.

Stăteau la masa din bucătărie, iar Nathan își puneă gem pe brișă lui englezească. Îi plăcea mai mult untul, dar trebuia să aibă grijă de siluetă.

— Nu fi absurd, spuse Flora.

Stătea jos, cu o țigară între arătător și degetul mare, și citea ziarul. Avea vocea aspră a unei femei căreia îi cam plăcea băutura, ceea ce nu era cazul.

Nathan sorbea din cafea; era fierbinte și tare. Avu un sentiment de neîmplinire când își aduse aminte că nu aveau să mănânce rață friptă la cină.

— Și de ce ar fi absurd?

— Niciunul dintre noi doi nu se omoară după copii. Ne-am hotărât că nu vom avea. Și-apoi, suntem noi înșine niște copii.

— Ba nu, *tu* te-ai hotărât că nu vrei copii. Ai luat decizia asta pentru amândoi.

Pentru prima oară, Flora își ridică ochii de pe ziar. Îi aruncă o privire prin fumul de țigară.

— Credeam că ai spus că nu voiai să te legi la cap cu așa de mult în viață.

— Dar asta e ceva diferit. Acum e voia sorții.

Flora trase un fum, apoi își puse țigara înapoi în scrumieră și îi aruncă o privire scurtă.

— Nathan, începu ea.

Bărbatului i se păru că auzise în vocea ei o urmă de ironie. De condescendență, chiar.

— Te știi de douăzeci și nouă de ani și până acum nu ai mai spus despre nimic altceva că e din „voia sorții“.

— Poate că timp de douăzeci și nouă de ani nimic altceva nu a intrat în această categorie.

— De ce? întrebă ea cu aceeași asprime în privire.

— De ce, ce?

— Oare ce crezi? De ce ai vrea dintr-odată să adopți copilul unei persoane complet necunoscute? Nu are nicio logică.

Nathan dădu să răspundă ceva, dar apoi se opri. Pur și simplu nu-i poți spune persoanei care și-a împărțit viața cu tine că acum compania ei nu-ți mai este de-ajuns ca să te simți împlinit. Chiar dacă ar fi adevărat. Ar fi rănit-o în mod inutil și așa ceva nu ar fi adus nimic bun.

Avu o altă abordare.

— Așa am simțit. De când l-am găsit. Nu pot să-ți descriu. Dar e o emoție...

Femeia îl întrerupse abrupt.

— O emoție? Așa ceva nu te caracterizează.

— Este exact ceea ce spun și eu. Și acum, că simt lucrul ăsta, nu vreau să se piardă. Nu vreau să renunț din nou la asta. Să mă întorc la felul în care erau lucrurile pentru mine înainte.

Se opri, simțind că se apropia periculos de mult de cuvintele pe care hotărâse mai devreme că nu avea să le rostească.

Urmă o pauză apăsătoare.

După care Flora clătină din cap.

— Oricum, copilul sigur trebuie să aibă pe cineva. O mamă. Ar putea să-i găsească mama.

— Dacă o găsesc, spuse Nathan calm, o vor băga la închisoare.

— Și apoi, poate o să iasă la iveală altă rudă care să ceară bebelușul.

— Poate, spuse Nathan. Vom vedea. Doar că am impresia că atunci când un nou-născut este singur în pădure, la un pas de moarte... atunci copilul acela... după cum arată lucrurile... nu prea are pe nimeni.

— Cred că o să vedem, spuse Flora.

— Da, cred că o să vedem.

Tot restul zilei nu mai pomeniră nimic despre asta, chiar dacă Nathan era convins că simțea prezența subiectului în aer, și se gândi dacă nu cumva și Flora avea aceeași senzație. O privi întrebător de mai multe ori, dar ea nu păru să dea vreun semn că problema o frământa în egală măsură.

*

Nathan mănca la cină o masă simplă, pui cu găluște. O lăudă pe Flora pentru cum gătise; fusese o masă mai mult decât potrivită. De fapt, i-ar fi plăcut chiar mai mult, dacă n-ar fi avut sentimentul că anticipata rață friptă nu putea fi înlocuită nicicum. Pur și simplu nu era ceea ce se așteptase să primească.

După cină, Flora se retrase în camera ei. Avea acolo un televizor, singurul din casă. Nathan disprețuia de-a dreptul bâzâitul dialogului televizat, ca fundal al vieții sale.

Nu era ceva neobișnuit ca Flora să dispară imediat după cină, dar în acea seară Nathan fu parcă mai conștient ca niciodată de acest lucru.

Stătea pe patul lui situat vizavi de hol, cu ușa de la cameră deschisă. Ușa de la dormitorul ei era închisă și, din câte își putea da Nathan seama, televizorul încă nu fusese pornit. Probabil că se dezbrăca, pregătindu-se de culcare. Din când în când, putea să vadă, în crăpătura de sub ușă, umbra picioarelor ei. Una dintre scândurile pardoselii din camera Florei scârțâia de obicei, când călca, iar ea nu făcea niciun efort să încerce s-o evite, așa cum ar fi procedat Nathan.

Pentru prima dată în foarte mult timp — ani — Nathan se simți tentat să-i bată la ușă. S-o roage să petreacă puțin timp împreună. Ar fi putut sta de vorba, sau chiar ar fi